teised kaks Balti riiki loobusid seejärel, kui selgus Saksamaa ja Poola kindel vastuseis sellele. 1934. aastal sõlmitud Balti riikide sõpruslepingust on olnud vähemalt see tulu, et Eestil ja Lätil on läinud korda mõjutada Leedut mitte sattuma omapead niisugusesse olenevusse Nõukogude Venest, mis võiks olla kahjulik kõigile Balti riikidele. Balti riikide välisministrite konverentsil Kaunases maikuus näis Leedu kalduvus sellises suunas olevat veel õige tugev, kuid detsembrikuu Riia-konverentsil oli Leedu juba rohkem tasakaalustatud ja kõigi kolme Balti riigi vaated ühtlasemad.

Mis puutub Eesti välispoliitikasse, siis ei ole siin 1935. aasta jooksul välja tõsta eriti tähtsaid sündmusi ega ka meeleolulisi muutusi. Meie välissuhted on arenenud täiesti normaalselt niihästi naabrite kui ka kaugemate riikidega. Välisminister J. Seljamaa võis aasta jooksul kinnitada mitmel korral, et meil ei ole tüliküsimusi ühegi välisriigiga. See ei ole teadagi iseenesest veel täielik julgeoleku-kindlustis, kuid näitab omalt poolt, et meil on aetud tagasihoidlikku ning ettevaatlikku poliitikat. Järjest enam selgus, et erapooletus on see joon, millest meie valitsus peab kinni hoidma, segamata end teiste konfliktidesse ja osutamata ka erilist sümpaatiat ühele või teisele suurriigile tema välispoliitilistes kombinatsioonides. Kinnipidamine Rahvasteliidu poliitikast on seejuures üheks meie välispoliitika nurgakividest. Sanktsioonide maksmapanek Itaalia vastu oli selle poliitika üheks loomulikuks sammuks, nagu teistel Balti riikidelgi.

D i p l o m a a t i l i s e l ä b i k ä i m i s e mõttes oli 1935. a. Eestile suhteliselt väheelav. Peale välisminister J. Seljamaa sõitude Rahvasteliidu istungeile Genfi, kus tal oli rohkesti kokkupuuteid välisriikide tegelastega, ja osavõtu Balti riikide välisministrite konverentsidest Kaunases (6.—8. maini) ja Riias (9.—11. detsembrini) võib märkida ainult veel välisministri sõitu Stokholmi ja Helsingi, millele järgnes ka riigivanema sõit Helsingi, külla Soome presidendile. Välisriikide välispoliitika juhtide ega riigipeade küllasõite Tallinna ei ole meil selle aasta jooksul registreerida.

Eesti kroonika 1935, lk. 20